

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstabben, Dyden og Troen ere forenede.

17. Aarg. Nr. 7.

Den 1. Januar 1868.

Priis: 6 Sk. pr. Exp

Bemærkninger af Præsident D. G. Wells. i Bowery i Store Saltsøstad den 30te Juni 1867.

(Fra „Journal of Discourses.“)

(Fortsat fra Side 78.)

Saadanne Anstuelser, som dem, jeg har hentydet til, vilde ganste tilintøjøre Troen paa Tilværelsen af en Gud, paa Frelseren og Kraften af Forsoningen. Saadanne Begreber ere værre end Vantro; de vende ganste op og ned paa Tingene. De Mennesker, der nære saadanne tanker, sige, at dersom Tingene havde været saa eller saa, da vilde det ogsaa have været saa eller saa med Hensyn til Tingenes Stilling i andre Henseender. For Egemepel: „Hvordan vilde Menneskenes Tilstand have været, hvis Frelseren ikke havde hengivet sit Liv?“ Jeg veed aldeles Intet i saa Henseende. Hans Død blev fastsat i den Plan, som bestemtes i det guddommelige Raad, førend Menneskene sendtes til denne Jord for at arbe den. Det Enne folger af det Andet. Jeg hjælper ikke Noget til, hvordan Menneskenes Tilstand vilde have været, hvis Frelseren ikke havde hengivet

sit Liv. Jeg troer ikke, at Menneskene vilde have været her, hvis det ikke havde hort med til Forsoningsplanen. Jeg anseer det ikke for et Gjætteværk; jeg tager netop Tingene, som de ere. Herren har foranstaltet det store Igjenløsningsværk, og det er ham uden Forskjel, enten vi synes om hans Foranstaltning eller ikke, i hvorvel det vilde gjøre meget for Menneskenes Bedkommende. Det tilkommer os at underkaste os den af ham fastsatte Plan, saaledes som vi finde den, og at have den Tro og Tillid, at dette er den bedste og eneste Vej for os, hans Born, at vandre paa, for at vi kunne erholde Frelse og Døphoilelse i Guds Rige.

Antage S, at vor himmelske Fader vilde have sat os i denne Provestand, hvor vi ere underlastede Synd, Tristelser, Nød, Glendighed og Død, hvis det havde været ligesaa godt for os, om vi vare for-

blevne i vor aandelige Tilstand i den evige Verden? Jeg tror det ikke, men antager derimod, at det er i en viis Hensigt, vi ere sendte hid for at gjennemgaae denne Provestand, og at vorelander forstod det saa godt, at de vare villige til at komme hertil og at nedstige under alle Ting, paadet de kunde komme til at op-hoies over alle Ting. Principet af dette staar klart, sjont og korrekt for mit Sind. Jeg begynder at forstaae min første Oprindelse og Gud min himmelske Faders Hensigt at sende mig hid i denne Provestand, samt at fatte det Forhold, jeg staar i til ham.

For dem, som have at begræde Tabet af deres Hedengangne, der ere dode i Troen, ere disse Grundsætninger en Kilde til megen Glæde; Tanken om samme bringer Hjertet til at juble af Fryd og til at glæde sig i Gud og det hellige Evangelium, som han haraabentbaret. I kunne bære Vidnesbyrd derom ligesaa godt, som jeg. I havde ingen Kundstab om Frelsens Plan, om Gud eller det, der hører til evigt Liv, foreud I sti den formedelst Evangeliet. Omendskjont Selstererne paastaae, at de forlynde Sandheden, ere de dog ligesaa uvivende med Hensyn til det, der vedkommer Evigheden, som det umælende Dyr. De vide ikke Noget i Henseende til Frelsens Plan, og de ere altfor fulde af Fordomme til at lade sig belære; de overfee og foragte den eneste Kilde, fra hvilken de i vore Dage kunde hente Kundstab, fordi det anses for upopulært, og de ville blive fordømte derfor, thi Vantro er en stor Synd. Ligesom det var med Soderne i Frelsersens Dage, saaledes er det nu med Christenheden. Lyset er blevet tilbuddt Menneskene, men de have forkastet det, og dette vil blive deres Fordommelse. Der blev sagt forrum, at der ikke kunde komme noget Godt fra Nazareth, og nu i vore Dage

sige de Christne, at der ikke kan komme noget Godt fra „Mormonerne“ eller fra Joseph Smith. Inden ret længe ville de imidlertid finde, at meget Godt kan komme fra den Kilde.

Det er Maaden, hvorpaa Herren virker. Han tager det, som er ringeagtet paa Verden, for at bestjæmme dem, der ere vise i deres egen Indbildung. Gud vil selv have Men, det er en Ret, som tilkommer ham. Han vil udføre sit Værk og sine Hensigter i sin egen beleilige Tid. Han har Ret til at gjøre det og til at modtage Men derfor. Dersom Herren skulle vælge dem, som ere store og vise i Verdens Dine, vilde de gjerne disputere med ham paa Grund af deres store Talenter, og selv tillægge sig Men for dette og hiint; de ville sige, at denne eller hin Mand burde kanoniseres for sit hellige og respektidige Levnet, og at der burde vises en Anden en sørdeles stor Men paa Grund af hans Lærdom og udbredte Virken iblandt Menneskene. Dersom Herren skulleaabentbare Sandheden til saadanne Mennesker, vilde de selv tage Men til sig og gjøre Evangeliet til en Handelsvare. Man kunde maaske spørge, hvorledes jeg veed dette. Jeg veed det af hvad de allerede have gjort og af det, de ere iførd med at gjøre. De følge Menneskernes Sjæle og sig selv for ussel Bindings Skyld; der er iblandt Religionslærerne en sørdeles Higen og Tragten efter Brodet og Fiskene. De tage Borrene, og uden nogen Bemyndigelse fra Herren overstænke de dem med nogle Draabber Vand, som de kalde Daab. Det gør Intet til Sagen, enten de ere gjennemtrængte af Sandheden eller ikke, naar de blot have facet Ordet „Belærværdighed“ eller „Doktor“ sovet til deres Navne. Dette er en Bedershyggelighed i Himmelens Nasyn. Det er ikke rimeligt at antage, at Herren skulle bruge saadanne Mænd til at for-

lynde hans Love for Menneskenes Born. Det Slags Mennesker ere aldeles uimodtagelige for hans Aands Paavirkninger. Det er langt rimeligere, at han valgte en saadan Mand som Joseph Smith, der var fri for Fordomme, og hvis Sind var modtageligt for hans Aands Paavirkninger — En, som var ørlig og oprigtig og sagte at finde Veien til det evige Liv. Det er langt fornuftigere at antage, at Herren kunde virke paa en saadan Sjel, end paa denne Verdens Store og Wise.

Den gamle Prophet sagde, at naar dette Værk begyndte, skulle de Fattige og Udmye paa Jordens fryde sig i den Israels Hellige. De kunne satte dette Evangelium, enten saa de Rige og Lærde kunne det eller ikke. De, hvis Forstand er bleven paavirket af Sandheden, have nydt et stort Privilegium, og vore Eldste, som gaae ud, kunne lære hele Verden at hende Veien til Liv og Salighed. Det er dette, som giver dem Frimodighed til at optræde paa hvilket som helst Sted, thi de vide, at saafremt Menneskene ville give Alt paa deres Ord, kunne de lede dem paa Veien til Guds celestiale Rige. Jeg dristede mig til at sige dette til de Eldste, medens jeg varude iblandt Nationerne, for at styrke og opmuntre dem, thi de vide mere angaaende det, der henhører til Gud og det evige Liv, end Andre gjøre. Derfor opmuntrede jeg dem til at fremtræde med Tillid til Gud og bære Vidnesbyrd om det, de havde annammet, og naar jeg var sammen med de Eldste i de forskellige Conferencer, forsikrede jeg de Tilstede værende i den ene Forsamling efter den anden, at saafremt de vilde lytte til de Lærdomspunkter og Grundsetninger, som de Eldste udviklede for dem, vilde de blive ledede paa Veien til Guds celestiale Rige.

Det sommer sig dr Sidste-Dages Helige at vise ved deres gode Gjerninger, at

de virkelig troe disse herlige Principer og else dem af deres ganse Hjerte. Et saadant Livslob vil styrke deres Tro, der netop er Kilden og Grundvorden til Kraft; det vil bevirke Tillid til Gud og Evangeliet. Maar en Eldste er kommen frem for Herren og har bedet ham om at helbrede de Syge, og hans Bon er blevne opfyldt, kan han da ikke en anden Gang bede med større Tillid? Biselig, han kan, og hvis han vedbliver at beslritte sig paa en reen og dydig Vandel samt at bevare sig fra Verdens Besmittelse, vil han stride fremad Trin for Trin, medens hans Tro paa Gud og det, der henhører til evigt Liv, stedse vil blive stærkere og stærkere. Verden er fuld af Synd, Ugudelighed, Fordervelse og alskens Uteerligheder, som ere egnede til at forstyrre Menneskets Tilværelse her paa Jordens. Og hvad gør Christenheden i dens nuværende Tilstand til Menneskeslægtens Opreisning? Har ikke Ugudeligheden stedse tiltaget mere og mere, indtil den nu har udbredt sig til alle Samfundsklasser, og det er blevet umuligt at standse Strommen? Vi behove blot at kaste et Blik paa de forskjellige Religionssamsfund, der henregnes til Christenheden; de, som bekjende sig til samme, udgjore kun den mindste Deel af Jordens Befolning, og hvor Haar ere der ikke selv iblandt disse, som virkelig troe, hvad de bekjende sig til! Der gives vel talrige Sekter, men der er dog alligevel Mange, som ikke ere indtraadte i nogen af dem, og som jeg for har sagt, ere de ligesaa vel farne uden dette. Hvor ubarmhjertigt er det da ikke af disse saa Sekterere at antage, at kun de ere paa den rette Veitil det evige Liv! „Mormonerne“ blive undertiden bestyldte for Uskærighed, men „Mormonismen“ vil i Virkeligheden frelse Alle, som ville lade sig frelse.

Mange iblandt dem, der udgjøre Christenheden, troe ikke paa flere af de

Principer, som jeg har berort, angaaende Saliggjørelsens Plan. For Exempel, betroer ikke, at der kan gisres Noget for et Menneske efter Doden, omendskjont det kan være gaaet bort uden Kundstab om Evangeliet. Hvilke Myriader af menneskelige Væsener vilde ikke af denne Grund alene ifølge Nutidens Religionssystemer blive udelukkede fra den evige Salighed! Baptisterne og Presbyterianernes Kirkesamfund tælle kun et forholdsvis ringe Antal Tilhængere, og dog maae Alle med Undtagelse af dem ifølge deres Mening blive fordonne og gaae til Helvede. Katholikerne nære de samme Aussuelser. Alle disse Kirkesamfund tilsammen, som falde sig Christne, have paa hele Jorden kun nogle faa Millioner Tilhængere, og med Undtagelse af de katholske Lande, hvor Massen af Folket hører til Statskirken, gives der i Virkeligheden en stor Mængde blandt alle Folkklasser i Christenheden, som slet ikke hører til noget Religionssamfund, og alle disse Væsener ville ifølge deres orthodoge Brødres Lære blive fordonne.

I hvorvel Massen iblandt Kvinderne og Børnene i de katholske Lande hører til Statskirken, hænder det ikke sjeldent, at naar de mandlige Medlemmer blive bøgne, henfalde de til Vanro eller Ligegyldighed, og istedetsfor at besøge Kirken Søndag Formiddag tilbringe de Tiden i Restaurationser. Om Eftermiddagen tilbringe haade Mænd og Kvinder Tiden med Fortylstelser af forskelligt Slags. I de Lande, hvor Protestantterne og Dissenterne er det herskende Folk, er man imidlertid tilsyneladende mere noiagtig med Hensyn til at helligholde Sabbaten. Mange besøge Kirken regelmæssig, medens Andre enten holde sig hjemme, eller de gjøre Udslugter eller forsnie sig paa andre Maader.

Seg har hørt Mænd, der have staat paa Gadehjørnerne og bedet for deres

syndefulde Brodre — for En, som maastee kan have gjort en lille Udsugt og anvendt Sabbaten til sin Fornoelse, medens han en anden Gang har bedet for En, der har banket sin Hustru, og for denne eller hin Klasse, som de kalde Syndere, idet de sige, at alle Saadanne ville blive overgivne til Helvedes Dvaler, medmindre Herren vil have Barmhjertighed med dem, og dog høre ogsaa de til det saakaldte christelige Samfund. Ligeledes paastaae de, at Alle med Undtagelse af de Faar, der have samme Tro som de, ville blive fordonne og gaae til Helvede for at lide gjennem al Evighed, enten de saa have haft Leilighed til at høre de forskjellige modstridende Troesbekjendelser eller ikke, og alle saadanne Uttringer ere netop grundede paa Uthjærlighed og Mangel paa Bevillie mod de Andre. Jesu Christi Evangelium lærer os imidlertid, at medens disse Syndere, som de, lig Phariseerne bade for paa Gadehjørnerne, maae omvende sig og gjøre Ret, kunne ogsaa de tilligemed elhvæst menneskeligt Væsen, som nogensinde har levet, som nu lever, eller som herefter skal komme til at leve paa Jorden, blive frelste, hvis de ville adlyde Evangeliets Forstrifter, med Undtagelse af dem, „som engang have været oplyste, og som have smagt den himmelske Gave, og som have været delagtige i den Hellige Land, og have smagt Guds gode Ord og den tilkommende Verdens Kræfter,” thi hvis de falde fra, „er det umuligt, at de etter kunne fornøies til Ombendelse, da de have forsøgt sig Guds Son og gjort ham til Spot.“ Men Evangeliet vil blive prædiket for Alle, — for dem, som ere i Kjædet, paadet de kunne handle for sig selv, og for dem, som ere gangne bag Sloret, for at Ordinancerne kunne blive udførte for dem ved Andre, „paadet de kunne blive domte i Lighed med Mennesker i Kjædet, men leve for Gud i Van-

den.“ Dette viser, at naar Alt kommer til Alt, gaae de Grundsetninger, som „Mormonerne“ have annammet, ud paa at frelse et langt større Antal af Menneskene, end noget andet bekjendt Religions-system paa Jordens. Hvorledes kan man da bestynde os for Uthærlighed? Man kan ikke gjøre det uden at gjøre os uret.

Maa Gud velsigne os og hjælpe os til at blive trofaste — samt til at stride fremad fra Kundstab til Kundstab, fra Dyd til Dyd, at vi kunde leve saaledes, at vi kunne opnæe en evig Ophoelse i Gud vor himmelste Faders Nærverelse. Maa dette stee, er min Bon i Jesu Navn. Amen.

HISTORIAN'S OFFICE Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Enighed i religiøs, politisk og social Henseende.

(Fra „Millennial Star.“)

I vort forrige Numer af „Stjernen“ var det vor smertelige Pligt at fremstætte en fortsattet Skildring af den Uenighed, som hersker iblandt Nationerne, og i Særdeleshed for de christne Landes Bedkommeende. Denne Gang have vi et behageligt Emne at uddille, idet vi ville sege i Korthed at skildre „Enighed“ for vores Læsere. Der kan siges Meget angaaende dette Punkt med Hensyn til den Skønhed, Æpperlighed og Fortrinlighed, som udmarkør Enighed, samt om de gode Folger, den stedse drager med sig i Henseende til Menneskenes Bel. Men hvor skulle vi vende os hen for at finde virkelige Exemplar paa dens Virksniger? Smukke Theorier tage sig vel godt ud paa Papiret, men naar de ikke tillige ledsages af det praktiske Livs Virkeligheder, tabe de al Betydning, og vise sig at være værdloze.

Naar Folgerne af Uenighed i Kirke og Stat allevegne mode Diet, hvorhen skal saa den træste Vandrer vende sit Blik for at finde Hvile for sine Betragtninger i Frugterne af Enighed? Vi henvise med Stolthed og Glæde til Utah, de Helliges Hjem og Buggen for Guds Rige paa Jordens under dets Barndom. Der kan man finde det enigste Folk i Verden; der

kan man see, „hvør godt det er, at Brodre boe tilsammen i Enighed.“ Denne Enighed er bleven tilveiebragt formedelst den Lære, som almindelig kaldes „Mormonisme.“ De Sidste-Dages Hellige i Utah ere enige baade i religiøs, social og politisk Henseende i den Grad, at Verden betragter det med Forundring.

I religiøs Henseende have de Alle annammet den samme Tro, ere dobbte med den samme Daab og ere delagtige i den samme Land. I kunne reise allevegne gjennem Zions fredelige Dale, saa langt deres Settlementer strække sig, og see, om I kaune faae to modstridende Svar paa det Spørgsmåal: „Hvad er Evangeliet?“ I kunne spørge Arbeideren paa Marken, Haandværkeren paa sit værksted, Scribeen ved sin Pult, Kjøbmanden i sin Boutik, Forfatteren paa sit Gontoir, og Svarer vilde hovedsagertlig blive det Samme. Lærdoms punkter, som overalt i Christenheden vilde give Anledning til en uendelig Kvist og bittere Følelser, kunne der ikke blive Gjenstand for Strid, thi Alle, baade Lærde og Ullerde forstaar dem eens.

Saaledes er det ogsaa med Hensyn til Kirkens Bestyrelse. Det hellige Præstedomme antages af Alle for den eneste rette

Myndighed i Kirken. De Hellige ere ikke alene enige i deres Opsattelse i Henseende til de forskjellige Embeder i Præstedommet, men de ere ogsaa enige i at opholde de Individer, som indtage de forskjellige Stillinger. To Gange om Året blive Kirkens vigtigste Authoriteter opraabte ved Mavn for den forsamlede Skare for at blive anerkendte. Det er en saa beviislig Kjendsgjerning, at der aldrig er blevet givet noget modstridende Votum, at et Forstag i den Retning kun vilde fremfalde Latter. Det er et sjænt, ja endog et opfriet Skue, at betragte de mange Tusinder af alvorlige og dog glade Ansigter, som ere vendte mod Taleren, naar han fremsætter Forstag om at opholde de Mænd i deres respektive Stillinger, som ere blevne bestillede til Israels Ledere. Og naar der skal voteres — at see de mange Hænder, som ere hævede mod Himmelten, og det ikke blot for Formens Skyld, men med høitideligt Alvor og inderlig Enighed som et Legn for Gud og Englene paa den Tillid de have til hans Ejerner — bringer Hjertet til at slæe af Glæde og gjennemtrænger hver Nerve med den Kraft, som ledsgør denne Enighedsland. Et saadant Skue kan man ikke blive Bidne til paa noget andet Sted paa Jorden.

Og hvo ere nu disse Mennesker, som saaledes forsamle sig til Conferenc? Maaske en Samling af Individer, som fra Ungdommen af ere blevne oplærte i og fortrolige med disse Forhold? Nei, visseleg ikke. Disse store Forsamlinger bestaae af hoist forskjellige Clementer. Samlede fra næsten alle Nationer, fra de mest ulige Folkeslag og fra alle de forskjellige Religionssamfund og Partier — ganske ulige med Hensyn til deres Sprog, Banner, Skifte, Tro, Anstuelser og Handelmaade, ere de nu Alle, idet de ere „døbte i een Land til at være eet Legeme,” for-

enede i det samme Sind og i den samme Mening,” medens de have lært at tilbede den samme Gud i eet og samme Sprog, og naar de mode tilsammen i høitidelig Forsamling, oploste de mange Tusinder frivillig deres Hænder mod Himmelten, ligesom om en usynlig Magt bevægede dem og satte Liv i Alle. Dette steer iblandt de af Verden hadede, men af Gud vel-signede „Mormoner.”

Det Spørgsmaal kunde opståae: „Hvad er Årsagen til alt dette?” Det er en Hemmelighed for Verden og et Under selv for de Hellige. Det, som bevirker disse Resultater, er Herrens Land, hvilken alene kan forene Menneskenes Hjerter — og den inspirerede Leder, som staar i Spidsen for de Hellige. Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige er et Samfund, der er fuldt af Liv; dens Medlemmer ere besælde af een Land — den Hellig-Land — og ledede af et levende Overhoved: Guds Prophet. Sandhedens Land forener dem til Eet; Alle følge deres Leder, og derfor kan der aldrig være nogen Splid iblandt dem. Der er intet Tyranni i dette. Eigesom Lemmerne paa det menneskelige Legeme vilkaarlig bevæge sig, efter som Hovedet vil, saaledes underkaste ogsaa Kirkens Medlemmer sig frivillig deres Præsident. De gjøre dette, fordi de vide, at Gud har kaldet ham til den Stilling, han beklæder, og fordi den samme Land, ved hvilken han leder dem, folger med deres Lydighed. Det Lys, som er i Hovedet, oplyser hele Legemet. Medlemmerne adlyde stiftiende, men dog paa en forstandig Maade. De Hellige ere altsaa enige i religios Henseende, thi de folge deres Leder, og dette bringer Enighed.

I social Henseende ere de enige paa samme Maade. Enhver Familie har sit Overhoved og bliver undervist og ledet af samme. Iblandt de Hellige er Husfaderen sin Families Overhoved og Præst i

sit eget Huus. Hans Ord skulde være Lov i hans lille Rige. Skjorteherredømmet, der er saa almindeligt i Verden, er ikke populært i Utah, ei heller Mændenes Tyranni. Kvinderne blive lærte at adlyde deres Mænd, og disse at elste og sorge for deres Hustruer. Det vilde der være en stor Skam, hvis en Mand lod sig beherske af sin Hustru, og det vilde ansees for en stor Skandale, hvis han vilde begynde at sjændes med hende. Børnene blive lærte at adlyde deres Forældre, og der kræves, at ethvert Medlem af Familien skal lade sig lede af dens Overhoved. Et saadant Forhold bevirker Enighed i Familien, i Sæerdeleshed dersom Huussaderen styrer sit Huus efter den Hellig-Aands Veiledning.

Denne indbyrdes Enighed i Familien bevirker ogsaa Enighed i de forskellige Communer og i det hele Samfund. Den fosterer Fredens Aaland og gjor Splidagtighed og Strid upopulair og forhadt. Det er formedelst denne Aaland, at Polygami kan eksistere i Utah uden engang at forvolde en Tuisindedeel af den Kiv, Bitterhed og Skinsyge, der er saa almindelig i de christne Lande under Monogamiet. Ligesom enhver Familie iblandt de Hellige ledes af sit Overhoved, saaledes er det ogsaa med ethvert Distrikt, enhver Stad og ethvert Settlement. Smaa Misforstaelsser, der muligvis kunne opkomme mellem enkelte Individer, blive afgjorte af vedkommende Bisshop, uden at man behover at hæn til nogen juridisk Domstol, og dersor er ogsaa det bittre og uendelige Had, som opstaarer af Processer, der noget Uabelagt. De Hellige ere enige med deres Ledere i at modstætte sig Dypretelsen af Drifte- og Spillehuse, berygtede Huse og andre lignende Steder, som ere saa almindelge i den civiliserede Christenhed, og saaledes ere de offentlige Bladé fristagne for at meddele Efterretninger om

de strækkelige Scener af Drunkenstab, Drifshed, Slagsmaal, Mord osv., hvorom man næsten daglig kan læse i de populære Aviser i de forskellige Lande i Verden.

I politisk Henseende hersker der ogsaa en fuldkommen Enighed iblandt de Hellige, og denne Samdrægtighed opvalte Frugt iblandt de forskellige Partier, dengang Maassen af Kirkens Medlemmer boede i de Forenede Stater, ligesom den nu bringer dem til med Uro at vogte paa alle deres Bevægelser i Utah, thi det er bekjendt, at „Mormonerne“ ere enige i deres Voteringer, og deres tiltagende Indflydelse i politisk Henseende er meget frigtet, thi ved deres eenstemmige Votum kunne de kontrollere ethvert Valg. Denne Enighed viser sig i Ordningen af deres indre Anliggender, som for Eksempel ved Valget af Repræsentanter til Territoriets Legislatur. Hele den vognne mandlige Befolning har Stemmeret. I Valgmoderne, som holdes i de forskellige Communer, udvælges ved eenstemmigt Votum et vist Antal Delegerede, som siden træde sammen for at vælge de Embedsmænd, som behoves til Besættelsen af de ledige Poster. Valgene gaae ganzt roligt for sig; der er ingen Uenighed, ingen Strid, intet Slagsmaal, ingen Stoii og ingen Bestikkelsser. De Valgberettigede begive sig hen til Valgstedet og afgive deres Stemmer, og naar de ere færdige, begive de sig paa Hjemveien igjen til deres fredelige Syster.

Saaledes er det ogsaa i selve Legislaturen. Enhver har fuldkommen Frihed til at udtrykke sin Menighed uden dersor at blive ilde anset, men da aldrig personlige Angreb finde Sted under en saadan Maadslagning, opstaar der ingen Strid, hvorför man snart enes om det fremsatte Forstag, og ethvert Medlem af den lovgivende Forsamling sanktionerer Afgjørelsen. Der er ingen sjældnige Pa-

tier, ingen Opposition, i den Forstand, som den findes i andre lovgivende Foramlinger; alle Medlemmer ere Brødre, som raadslaae om det almindelige Bel, besjælede af den gode Aand, som en sand Religion skænker. Denne Enighed i politist Henseende hviler paa en fast Grundvold, Kærlighed til Næsten, og de Partistridigheder, personlige Bestyldninger og ørgjærrige Planer, som ere saa almindelige i de forskellige constitutionelle Rigers lovgivende Kamre, er Noget, der i Utah kun er bekjendt af Navn.

Vi kunne saaledes see, at Utahfolket er i Vitkligheden et enigt Folk baade i religiøs, social og politist Henseende, og det er netop det Selvsamme, som Verden frygter saameget og strider imod, der er Hovedaarsagen til deres Enighed, Lykke og Held, nemlig: At Alle ledes som af een Billie. Medens Splid og Uenighed, Krig og Blodsudghdelse vil ødelegge Nationerne, ville „den Hoiestes Hellige“ formedelst deres Enighed tiltage i Storhed og Magt, indtil Guds Rige faaer Herre-

dømmet over alle andre Riger paa Verden, og hans Love blive gjældende allevegne. Da vil Fred og Enighed med alle de velsignelsesrige Frugter, som følge derved, komme til at blive herstende iblandt Menneskene.

Saaledes vil Frelserens Bon blive opfyldt. Hans Folk vil blive Get, ligesom han og Faderen ere Get, og hele Verden vil komme til at nyde Godt af denne Enighed. Dette er Hovedsiemedet med dette Værk. Herren har selv aabenbaret sin Billie i disse sidste Dage, og han har sine bemyndigede Ejendere paa Jorden til at lede og undervise de Hellige. Formedelst Præstedømmet ere de forenede med Frelseren, ligesom han er Get med Faderen. Hans Aand gjennemtrænger dem Alle og sammenfnytter dem. Han har sagt: „Dersom I ikke ere Get, ere I ikke mine.“ Enighed er derfor vor Valgsprog. Vi skulle inddyrdes være Get, Get med vore Ledere, Get med Christus, og saaledes ogsaa Get med hans og vor evige Fader og Gud.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Januar.

Vi optage fra „Millennial Star“ følgende Bemærkninger af Præsident Franklin D. Richards om:

Præstedømme og Bestyrelse.

Israels Wældste ere kaldte af Gud til at udføre et meget vigtigt Hverv, — et Hverv, der i Sandhed er af en saa stor Betydenhed, at det naturlige Menneske ikke kan satte dets Storhed. Det er kun, naar Herrens Aand oplyser Menneskets Sind, at det nogenlunde kan forstaae det store Sidste-Dages Værk, og selv da kan det ikke satte det i hele dets Majestæt og omfattende Udførelse. I vor nærværende Fuldkommenhed see vi det kun ligesom „i et mørkt Speil“, og først i Evigheden vil det blive fuldkommen udfoldet for os, saa at vi kunne see det i hele dets underbare Storhed og satte Betydningen af vor Deelagtighed deri. Men der ere mange vigtige

Nedaktionens Bemærkninger.

Pligter, henholdsne til vort Kald, hvilke vi for Nærværende maae udføre, og vi have
Lejlighed til at gøre os fuldkommen bekjendte med samme, paadet vi kunde blive
brugbare Medarbeidere for Jesu Christi Sag.

Det er en meget vigtig Pligt for Præstedommet at prædike Evangeliet, og det
er derfor nødvendigt for enhver af Guds Tjenere at have en grundig og rigtig Kun-
stab angaaende de Kærdomspunkter, som de skulle lære Andre, thi hvorledes kan vel
Nogen lære Andre det, som han ikke selv tilfulde forstaaer?

Men at prædike er imidlertid ikke den eneste eller vigtigste Pligt, som paa-
hviler de Eldste, der ere paa Mission. Det paaligger dem ogsaa at udføre mange
vigtige Ordinancer henholdsne til Evangeliet, hvilke alle skulle udføres paa den Maade
og i den Form, som er fastsat. Men det, vi for Nærværende onser at henlede deres
Opmærksomhed paa, er Bestyrelsen af det, der er under deres Omraade. En af deres
vigtigste Pligter er at præsidere med Bisdom, saa at de kunne have Indflydelse hos
og være til Besignelse for den Deel af Christi Hjord, som for en Tid maatte være
anbetroet under deres Varetægt. Der gives Mange, som ere meget veltalende, og
hvilke kunne fremsette Evangeliets Grundsætninger paa en tydelig og fattelig Maade
samt formidelst Guds Besignelse oprette Grene af Kirken, men som ikke forstaaer
at bestyre disse Grene, efterat de ere blevne organiserede, og dog er Magten til at
lede og styre en ligesaa vigtig Deel af deres Præstedomme. I denne Myndighed er
Grundvorden til Storhed, Hæder, Herredomme og en evig Øphoierse. Det er Noget,
som naaer ind i tillommende Verdener. Men det maa blive forstaet og bragt i
Anwendung i dette Liv, thi Evigheden vil fun udvikle og fuldkommengjøre de Spirer
og Kræfter, som blive frembragte i Eiden.

De Eldste kunne i Særdeleshed lære een vigtig Kunst ved at lede og styre
Andre, nemlig at regjere over sig selv. De kunne lære at undervinge deres Liden-
skaber og i alle Maader at beherske sig selv. Dette er absolut nødvendigt og vil
bidrage mere til at gøre Vedkommende stikkede til at have Bestyrelsen over en større
eller mindre Kreds — end alle Juristers og Statsmænds Theorier tilsammen. Den,
som behersker sig selv, er større end den, som erobrer en Stad.

Underkastelse under de retmæssige Authoriteter maa udøves af Enhver, som
selv onser at blive adlydt, thi hvorledes kunde vel Nogen vente, at Andre skulle tage
Hensyn til hans Myndighed, naar han selv vilde ringeagte og modsigte sig dem,
jom præsidere over ham? Hvis han vil vente, at Andre skulle agte og folge hans
Formaninger og Paamindelser, maa han selv være et levende Eksempel paa Lyd-
agtighed mod de Maad, som han faaer af sine Foresatte, og han kunde ikke med
Krimelighed belrage sig over Opsætighed, hvis han selv var skyldig i den samme Last.
Overensstemmelse i Forstift og Handling indgyder Agtelse, og denne er aldeles
nødvendig for den, som skal styre og lede Andre. Dersom ikke Vedkommende selv
er i Besiddelse af en Opsætighedsaand, kan han heller ikke indgyde Andre den, og
en Eldstes Handlinger ville stedse have mere eller mindre Indflydelse paa dem, som
han præsiderer over. Dersom maa den, som onser at lede Andre, lære at lede og
beherske sig selv.

Den Sætning: „Viser den Gre, som bor Gre,” skulle blive anvendt paa to
Maader. En Eldste skulle ikke alene øre sin Præsident, men ogsaa dem, som ere
faldte til præsidere under ham i en underordnet Stilling. Gre Enhver i hans

Kaldt. Nogle Distritts- og Conferencepræsidenter have for Skif, at naar de besøge de forskjellige Grene i deres respektive Arbeidsmarker, træde de paa Grund af en feilagtig Opsattelse af deres egen Stilling ind i Greenspræsidentens Plads. Hvis en Eldste til andre Lider præsiderer over en Green, er han da ikke fremdeles Grenens Præsident, om end den, der er hans Foresatte, er tilstede? Jo visselig. Og om saa er, er det da ikke urigtigt at fortrænge ham fra hans Plads og tage hele Magten fra ham, fordi I ere blevne kaldte til at præsidere over ham? Det Spørsmaal kan blive fremsat: Naar en Eldste er blevne bestillet til at præsidere over et Distrikt eller en Conference, har han da ikke Præsidiet over enhver Green i sin Arbeidsmark? Jo visselig, og tillige over ethvert Medlem i samme, men det er ikke nødvendigt, at han udfører alt det Arbeide, som udkræves, ihvorvel det er hans Pligt at paasee, at det bliver udført. En Distritts- eller Conferencepræsident kan præsidere i enhver Førsamling i de forskjellige Grene, der staae under hans Bestyrelse, men han skulde gjøre det ved de Mænd, som ere blevne ansatte til under ham at have Bestyrelsen over de enkelte Menigheder. En Greenspræsident skulde forstaae, at det er hans Pligt at raafore sig med sin Foresatte angaaende Førsamlingen, hvis han er tilstede, og den præsiderende Eldste skulde forstaae, at det er hans Pligt at føre Grenens Forstander i hans Stilling.

I denne Kirke er der ingen Nødvendighed for, at der skulde opstaae nogenomhelst Misforsiaelse, og Ingen behøver at trænge sig ind i en Andens Stilling. Det hele Bestyrelsesmaskineri i Christi Kirke er praktisk, harmonist og fuldkommen. Menneskene ere derimod usfuldkonne, men hvis de ville underkaste sig den Plan, som er aabenbaret fra Himmelien, ville de blive delagtige i Herrens Land og stride fremad til Fuldkommenhed.

All den præsiderende Myndighed, som er anbetroet de Eldste her i disse Lande, er kun midlertidig; den ophører, naar de blive loste fra deres Plads, men den Erfaring, de have erhvervet sig i deres midlertidige Stillinger, burde være varig og gavnlig for dem. En af de Lektier, som Enhver maa lære for at kunne blive stillet til at lede Andre, er, at komme til at kjende den menneskelige Natur. De Eldste have en ypperlig Lejlighed til at lære denne Lektie, medens de i deres forskjellige Stillinger præsidere over de Hellige. De have Anledning til at lære at kjende de forskjellige Individuers Tilboieligheder, Temperament og Karakteer, samt til at studere, hvorledes de skulde lede dem. At udove Strenghed og Haardhed mod Enhver og under alle Omstændigheder, er den værste Fremgangsmaade, man kan følge. De Eldste skulde bestræbe sig for at lære at kjende Menneskene, og skulde lede og raade dem saaledes, at de dog uden nogensinde at gaae udenfor Evangeliet tage tilborligt Hensyn til de forskjellige Individuers Giendommeligheder, og rette deres Bestyrelsesmaade efter de Personer, de have at vaage over.

Regjeringsmagten i Guds Rige er grundet paa Kjærlighed. Nædselsherre-dømme hører ikke til Guds Regjering. Kjærlighed fremavler Kjærlighed. De, som have de Helliges Hengivenhed, kunne lede dem uden noget Besvær, og den Indflydelse, de have opnaaet, vil være varig. De, der regjere ved Hjælp af Frygt, ville stedse mode Opsætighed, og naar deres Myndighed er forbi, vil ogsaa deres Indflydelse være borte, og de ville kun blive erindrede med Mishag. President Young viser et sjønt og monsterværdigt Exempel, hvilket de Eldste skulde søge at efterligne.

Han har en beundringsværdig Indsydelse over de Hellige, og Grunden dertil er den, at han har deres Kjærlighed, Agtelse og Tillid.

Herren agter at gjøre de Hellige til et Rige af Konger og Præster. Israels Eldste skulle derfor soge at berede sig for deres høie Bestemmelse og at gjøre sig stillede til samme. De skulle gjøre sig bekjente med Nationernes Love, Sæder og Skifte, men fremfor Alt med den Aland, de Love, de Grundsætninger, den Orden og det Regjeringssystem, som hersker i Guds Rige, samtid med deres Indsydelse paa Menneskeslagtens Sjælne, paadet de esterat Verdens Rige ere blevne sonderbrudte, og der vil komme til at behoves vise Mænd til at repræsentere Guds Rige og sætte de ydmyngede Levninger af Nationerne i Orden, — kunde være beredte formedelst Aalandens Viisdom og deres egen Kundstab og Erfaring til at bruge den Bestyrermagt, som tilhører deres Præstedomme.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Ocibr. 1840.

(Fortsat fra Side 94.)

Alle disse Love ere meget frisindede og give Magistraten den mest udstrakte Magt. Illinois har med øre stilt sig ved dette Hærv, og Statens Repræsentanter skulle aldrig blive forglemte. Enhver Nettighed, vi bad om, er blevet tilstaaet, ethvert Forlangende indrommet og ethvert Ønske opfyldt. I Senatet arbejdede Hr. Little med utrættelig Iver for vor Sag og opfyldte samvittighedsfuldt de Pligter, der paahvilede ham som vor Repræsentant i Overhuset. Lægger Merke til denne Mand, og viser ham al mulig Øre. Ligeledes have dHrr. Snyder, Nalston, Moore, Ross, Sapp og mange andre Medlemmer af Overhuset gjort os store Ejenerster, og Loven gif igjennem, uden at der var en eneste Stemme imod.

I Underhuset var ogsaa vor Repræsentant Charles paa sin Post og opfyldte samvittighedsfuldt sin Pligt. Han er en virksom Mand, og ikke En, som taler meget. Han har fuldkommen opfyldt sin Pligt mod os. Mange andre Medlemmer af dette Huus toge sig ligeledes med

Iver af vor Sag, og med Undtagelse af et Par iblandt Repræsentanterne, syntes Alle at være villige til at forunde os alle de Nettigheder, vi med Rimelighed kunde vente, og stemte for Loven, og jeg maa ikke forglemme at omtale, at Lincoln, hvis Navn paa Valglisten i November blev udstroget, (dog ikke paa Grund af noget Mishag til ham som Menneske, men fordi hans Navn stod sidst paa Listen, og vi ønskede at vise vor Velvillie for det demokratiske Parti ved at vælge paa Kalston istedetfor En af Whigpartiet) var edelmodig nok til at stemme for Loven, og efter den endelige Afstemning kom han frem til Skranken og ønskede mig hjerteelig til Lykke med dens Bedtagelse.

Vor værdige Gouverneur er villig til at lade os vederfares Retfærdighed i enhver Henseende og til at forstaffe os enhver Lettelser, som kan bidrage til vor fremtidige Velserd.

Illinois har tilbissse opfyldt sin Pligt, og det tilfulde, og nu er det for os at vise, at vi ere oprigtige, retslafne, retsærf

dige og værdige til den Kunst, som er blevet os saa ødelodigen bevist af dets Statsmænd. Jeg har sagt, at vi ere et Folk, der holder fast ved Loven, og nu maae vi vise det. Staten har opsyldt ethvert af vore Forlangender, og hvis vi ikke vise os værdige til den os bevisste Kunst, maae vi selv bære Folgerne. At tildele en retsædlig Gjengjældelse skulde stedse være vort Formaal, og da vil Gud velsigne os i enhver Henseende.

Deres osv.

John C. Bennett.

Jeg har selv udkastet Planen til ovenstaende Love for Nauvor. Jeg gjorde det til Kirkens Bedste og ester saa frisindede Grundsetninger, at ethvert retstilfæld Menneske trygt kan leve under deres beskyttende Magt uden Hensyn til Religion eller Parti.

Søndag den 20de December.

Jeg blev af Hoiraadet anmodet om at afgjøre Robert D. Fosters utsatte Sag. Efter at have hørt Bidnerne, afgjorde jeg den saaledes, at han blev frikendt for de mod ham fremførte Besyldninger, hvilken Afgjørelse vandt Raadets Bisald.

„Eders Prædikant prædiker falsk Lære,“ udtrod en Sekterer i Manchester til en af de Hellige. „Saa,“ svarede denne, „hvori prædiker han da falsk Lære?“ „Aa, ved at fortælle Folk, at de skulle reise til Amerika,“ sagde Sektereren, „og,“ vedblev han, „der er ikke Noget i Bibelen, som besaler Folk at reise derhen.“ „Men,“ svarede den Anden, „der er heller ikke Noget i Bibelen, som besaler Folk at forblive i Manchester; dersor undrer det mig, at De vover at forblive paa et saa uskriftmæssigt Sted endnu en Nat, thi man bor rimeligiwiis ikke mere boe i England end i Amerika, uden man kan finde et Skrifsted, som taler deraf.“

Dette er et træffende Exempel paa

det nittende Aarhundredes Viisdom hos dem, som modsatte sig Guds Verk.

Mandag den 21de. Elias Higbees og Robert B. Thomsons Andragende, dateret 28de November 1840, blev forelagt de Forenede Staters Repræsentanthus. Det overgaves til Justitscommitteen, og der blev bestemt, at det skulde trykkes.

Fredag den 25de. Eldsterne B. Young og George A. Smith bivaanede en Conference i Hanley, Staffordsshire's Pottemagerier. Conferencen var blevet forsøgt med 6 Eldster, 26 Præster, 10 Lærere, 9 Diaconer og 356 Medlemmer til den Modet i Juli, og der blev endvidere ordineret: 6 Eldster, 6 Præster, 4 Lærere og 3 Diaconer.

Søndag den 27de. Et Kapel, tilhørende Independenterne i London, var blevet overladt til Eldste Kimball og Woodruff. Denne prædikebede.

Mandag den 28de. I Edinburgh i Skotland er der af Eldste Orson Pratt grundet en Menighed, der tæller fem og halvtredsmedstyve Hellige. Eldste George D. Watt arbeider nu der paa Stedet.

Onsdag den 30te. Eldste Young skriver fra Liverpool:

Erlæste Broder! Jeg skriver for at underrette Dem om min Reise til London. Jeg forlod London den 25de November i Selstab med Eldste Kimball og besøgte underveis følgende Steder: Macclesfield, Burslem, Hanley, Lane End, West Bromwich og Birmingham. Vi rejste tildeels med Bognbefordring og tildeels med Ternbanen, og ankom til London Mandagen den 30te; vi træd der Eldste Woodruff sund og farst. Han havde Aftenen før vor Ankomst dobbt tre eller fire Personer. Jeg forblev i London til den 11te Decbr., da jeg begav mig paa Veien til Herefordshire. Brodrene Woodruff og Williams fulgte mig

til Fernbanestationen; Eldste Kimball blev tilbage i London.

Udsigterne til Evangeliets Udspreelse opklaredes, medens vi vare der. Vi vare Alle enige i, at det var bedst, at Eldste Kimball blev tilbage hos Eldste Woodruff. Jeg følte mig meget interesseret der, medens jeg var hos mine Brodre. Jeg beder, at Herren maatte rulle sit Værk fremad i denne store Stad. Jeg soler en særdeles stor Deeltagelse for Indvaarerne dersteds, og Gud veed hvorfor, men jeg troer det er til hans Ere og Sjæles Vel. Maa hans Navn blive forhylget.

Jeg ankom til Cheltenham samme Dag, som jeg forlod London, og reiste saaledes 101 Miil i $7\frac{1}{2}$ Time, og deraf 38 Miil med Bognbefordring. Jeg blev der Sabbaten over og prædikede i to Forsamlinger for en meget opmærksom Til-

hørerkreds. Om Æstermiddagen var Huset oversyldt med Mennesker. Eldste Henry Glover præikede der og i Omegen med megen Fremgang. Jeg troer, han er en god, ydmyg Mand, og at han vil gjøre meget Godt.

Jeg besøgte Conferencen i Gadfield Elm. Forhandlingerne i Conferencen i Garway, der var bleven afholdt den 8de, blevne oplæste. Derefter besøgte jeg Conferencen i Stanley Hill, afholdt den 21de. Menigheden i Garway tæller 95 Medl., 1 Eldste, 7 Præster, 3 Lærere og 1 Diacon. I Gadfield Elms Conference blev der repræsenteret 17 Grene med 327 Medl., 13 Eldste, 31 Præster og 9 Lærere. Stan-Hills Conference bestaaer af 25 Grene med 839 Medl., 17 Eldste, 57 Præster, 16 Lærere og 1 Diacon.

(Fortsættels.)

Nyheder.

Tydsland. Femdobbelt Mord i Altona. Natten til den 15de December er der begaet en oprørende Misgjerning i Altona. Commisionair Wilhelm Lange fra Segeberg, hans Kone og deres tre Børn, to Sønner, henholdsvis i en Alder af 15 og 9 Aar, samt en Datter paa 5 Aar blevne nemlig fundne døde med overstaaren Hals. Ejendepigen fandt om Morgenens henimod Klokkken 7 Dagligstuen og Sovelammeret aflaasede, hvad der ellers aldrig var tilfældet, og da hun frygtede for, at der var stæet en Ulykke, hentede hun Værtens i Huset og en Nabo, som sik Dørene aabnede. Under et Bindue i det første Værelse fandt de Mandens Lig, og ved Siden deraf laa der en blodig Brødkniv. I samme Værelse laa tæt ved Døren til Sovelammeret Konens Lig. Begge Lig vare fuldt paaklædte. I Sovelammeret laae Ligene af de tre Born i deres Senge. Der blev strax gjort Melding til Politiet, og vedkommende Øvrighedspersoner optog saa hurtigt som muligt en Protokol over det Skete. Gjerningsmanden er ikke opdaget, men da der ikke bemærkedes mindste Spor af nogen Kamp paa noget af Ligene, er det rimeligt, at Familiesaderen selv har begaet Misgjerningen med den Kniv, der laa ved Siden af ham.

England. Natten mellem den 2den og 3die f. M. har der ved den engelske Kyst raset en heftig Storm fra NNO med Sneefog. Der berettes i et Tele-

gram, at mange Skibe skulle være strandede og at en Deel af Great-Eastern-ferubanen er blevet ødelagt. Ligeledes signaliseres der Øversvømmelser.

Den Frygt, som hersker overalt i England for uventede Foretagender fra Feniernes Side, har ikke været saa ganste ugrundet. Nogle Feniere have nemlig ifolge indlobne Efterretninger sprængt en Deel Smaahuse i Nærheden af Hængstet „Clerkenwell“ i Lusten ved Hjælp af en Krudtmine, for saaledes at befrie en af deres Førere, Burke, der blev paagrebet og fængslet i Begyndelsen af November. Af Times' Meddelelser erfares, at det har været Feniernes Plan at tilveiebringe en Breche i Muren for saaledes at give Burke og Casey Lejlighed til at undslye. Man havde valgt Tiden kort efter Klokken 4 om Eftermiddagen, da de Fængne netop paa denne Tid pleiede at spadsere i Hængselsgaarden, men tilfældigvis havde Inspelteuren Dagen iforveien forlagt Spadseretiden til Kl. 3 til 4, saa at Fenierne ikke opnaaede deres Hensigt. Lidt før Kl. 4 om Eftermiddagen blev der seet 3 Mænd og et Fruentimmer, som var en Londe, der var tilhyllet med et hvidt Klæde, hen til Hængselsmuren (som danner Nord siden af en lille Gade ved Navn Corporation-Lane). Efterat en brændende Lunte var blevet sætet til Londen, forsvandt vedkommende Personer i de tilstødende Gader. Den paafølgende Explosion var meget voldsom. Den 2 Fod tykke og 20 Fod høje Hængselsmuur blev loftet i veiret og styrte der næst sammen i en Længde af mange Fod; Husene paa den modsatte Side af Gaden blev rystede saa heftigt, at to af dem snart vare forvandlede til Ruiner og 6 andre mere eller mindre beskadigedes. To Mænd og 1 Kvinde drobtes paa Stedet; henved 30 andre Personer blev mere eller mindre kvæstede eller lemlestede. Politiets Eftersøgninger have endnu ikke fort til noget sikkert Resultat; dog har man paagrebet 3 Personer som mistænkte, deriblandt et Fruentimmer, som kort efter Arrestationen gjorde et Selvmordsforsøg. Siden skal der have fundet 3 nye Brandstifter Sted, som alle tilskrives Fenierne.

R u s l a n d. I St. Petersborg har der viist sig Cholera. Der har fundet 6 Tilfælde Sted, som næsten alle ere endte med Døden.

B e s t i n d i e n o g S y d a m e r i k a. Foruden Beretningerne om den voldsomme Orkan i Vestindien og de Jordrystelser, som samtidig sandt Sted, meddeles endvidere, at St. Thomas og St. Croix samt omliggende Øer ogsaa siden have været hjemmøgt af gjentagne Jordfælde. Paa St. Thomas foltet der den 18de November omrent Klokken 3 Eftermiddag et meget voldsomt Jordfælde, der varede omrent i 2 Minuter, og mere eller mindre rystede alle Bygningerne i St. Thomas By. Senere ere stadig mere eller mindre voldsomme Rystelser forekomne, navnlig den 19de om Formiddagen Kl. henved 8 twende stærke Rystelser, og fremdeles den 20de Kl. 8, 30 Min. en mere end almindelig stærk Rystelse. Rystelserne vedvarede endnu den 21de, men dog maaske noget svagere end de to føregaaende Dage. Næsten umiddelbart efter den første Jordrystelse den 18de Kl. 3 optaarnedes i Indgangen til Havnens overordentlig store Vandmasser, som med særdeles stor Voldshomhed drev ind mod Land.

Paa St. Croix indtraf ifolge en Meddelelse fra Gouvernementet af 18de November ligeledes samme Dags Eftermiddag Kl. 3, 10 Min. et særdeles stærkt Jordfælde, der blev umiddelbart efterfulgt af Grundsøer, som saavel i Christiansted som Frederiksted havde anrettet betydelige Ødelæggelser.

Over St. Nazaire er der ogsaa ankommet Privat breve med nærmere Esterretninger om de meget heftige Fordrystelser, som have fundet Sted paa St. Thomas. Man spøredt indtil 148 Stod i 30 Timer. Saa godt som intet Hus er, hedder det, ubefladiget. Folk opholde sig tildeels i Telte og Træhuse. Soen har væltet sig op i Byen og ødelagt saa at sige alle store Lagere og Beholdninger. Dog omtales intet Menneskelivs Tab i Byen, hvorimod i Havnens Flere ere omkomne. Paa St. Croix ere Stodene folte og Vandets Stigen ligeledes.

Et Telegram fra Lisabon af 15de December hedder det: 6,000 Paraguiter angrebe den 3die November de Allieredes Leir ved Fuyanti. Af de Allierede blev 270 Officerer og 3,500 Mand gjorte ukampdygtige. Paraguiterne indtoge Leiren og gjorde 1,500 Fanger og et Bytte af 300 Stkr. Feltskyts.

O s t i n d e n. Matten mellem den 31te October og den 1ste November har der raset en Tornado i Calcutta og Omegn, og synes at have været en Orkan af den værste Art. Den varede i 8 Timer. De anrettede Ødelæggelser have en hellagelig Udstrekning og skulle endog overgaae dem, som den voldsomme Orkan i October 1864 affstod. Om dens Ødelæggelser tilsoes har man endnu kun sparsomme Esterretninger. Ved Huglis Munding er der strandet flere Stibe; Hinduerne Smaa-stibe ere sejede bort i Hundredevis. Baade paa Huglisloden og i Calcuttas Havn ere Dæmningerne styrtede sammen. Mange husinde af Hinduerne letbyggede Huse og endog solide Steenbygninger ligge i Ruiner; i Calcutta anslaaer man Tabet af Menneskeliv til over 1,000.

C h i n a. Et Nærheden af Peking skal der være udbrudt en stor Opstand iblandt Keiserens Undersaatter. Paa samme Tid trues China af et Angreb udenfra. Fyrsten af Nepal, et lille Rige, der ligger paa Himalayas sydlige Uffald, er blevet saa forbittret over den slette Modtagelse, hans Uffsendinge have fundet i Peking, at han vil lade de nærmestboende af Keiseren af Chinas Undersaatter undgjælde deraf og til den Ende gjøre et Indfald i Thibet, der staarer under chinesisk Overhøihed. Det er ikke længe siden, at den stridbare Fyrste af Nepal laa i Kiv med Englen-derne, der ere hans Rabover mod Syd.

Blanding.

Fernbaneanlæg i Rusland. Siden Aaret 1862 har den russiske Regjering anvendt ikke mindre end 113 Millioner Rubler til Bygning af Fernbaner og forskellige dermed i Forbindelse staaende Diemed. Af denne Sum medgik $51\frac{1}{2}$ Millioner Rubler til Understøttelse for private Fernbaneselskaber, 4 Millioner anvendtes til Indkjøb af Fernbaneactier, over $1\frac{3}{4}$ Million til Laan og Forstud, ca. $54\frac{3}{4}$ Million til Anlæg af Stats-Fernbaner, og Resten til Udvidelse og Forbedring af Odessas Havn. Af de for Tiden i Drift eller under Arbeide værende 27 Fernbanelinier tilhøre de 6 Regjeringen, medens 21 eies af private Selskaber, men de sidstnævnte, med Undtagelse af Riga-Mietau-Fernbanen, nyde alle Understøttelse af

Staten, dels ligefrem ved Pengetilskud, dels ved Rentegaranti, dels under begge former. Blandt de projekterede Jernbanelinier vil neppe nogen blive af større Betydning end den saakaldte siberiske Jernbane, der tænkes fort fra et Punkt Nordost for Kasan over Ural til Tumen, Sydvest for Tobolst, i det dobbelte Niemed at sætte Uralbjergværkerne i Forbindelse med de tilgrændende Distrikters Kulminer, og i det Hele taget at stabe et livligere Samvæm med de hidtil saagodt som aldeles isolerede siberiske Besiddelser. Hvor store Udlægene til Jernbaner end hidtil have været, saa kan det dog ikke betvivles, at de i Tidens Løb ville rigelig betale sig ved at fremme Udviklingen af Landets rige og mangfoldige, men hidtil navnlig paa Grund af Mangelen paa Communicationsmidler iskun sparsomt benyttede Hjælpesilder.

Orgelharmonium er Navnet paa et musikalsk Instrument, der ved d'hr. Alegandre og Debain er indført i Frankrig. Senere har Orgelharmoniet ogsaa faaet Indpas i Lydssland, hvor det i stort Antal fabrikeres hos Schiedmayer og Trahser i Stuttgart. I sterre Skoler bruges disse Orgeler nu meget ved Ledelsen af Sangen, og i mangen en Landsbykirke erstattet de paa en fortinlig Maade de langt dyrere Orgelværker. I Paris have disse Instrumenter endog i en forbedret Stilkelse faaet Plads i Salonerne, og paa den sidste Verdensudstilling tildroge d'hr. Richard og Loffel ved deres udmærkede Orgelharmonier denne Art af Instrumenter en stor Opmærksomhed. Bølgene i sidstnævnte Fabrikanters Orgler besidde den Egenlæb længe at kunne bibeholde Luft, saa at Spillet kan fortsættes med en ringe Træning. Tonen af Registrerne „Voix celeste“ og „Musette“ er klar og tiltalende, og en mere usædvanlig Stemme „Harpe colienne“ skal være af stor Virkning.

In d h o l d.

Side.

Side.

Bemærkninger af Præsident D. S. Wells (fortsat)	97.	Joseph Smiths Levneblæb (fortsat)	107.
Enighed	101.	Mvheder	109.
Redaktionens Bemærkninger (Præstedomme og Bestyrelse)	104.	Blanding	111.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzensgåde Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoarer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. C. Bording.